

vreemdeling in bewaring verblijft zonder beroep te hebben ingesteld tegen de inbewaringstelling.

II. OVERWEGINGEN

De rechtbank beoordeelt thans of de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van vreemdelingenbewaring in overeenstemming is met de wet en bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is.

Namens de vreemdeling is – kort weergegeven – aangevoerd dat de vreemdeling bij het Europese Hof voor de Rechten van de Mens een verzoekschrift heeft ingediend in het kader van zijn asielprocedure. Dit betekent dat de vreemdeling, gelet op het verbod van refoulement, niet uitgezet kan worden naar Iran. Voorts is betoogd dat de maatregel van bewaring onevenredig zwaar is en dat met een lichtere maatregel, bijvoorbeeld een meldplicht, had moeten worden volstaan.

De rechtbank overweegt als volgt.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder op goede gronden de vreemdeling krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in het belang van de openbare orde en met het oog op de uitzetting in bewaring heeft gesteld. De vreemdeling heeft geen rechtmatig verblijf in Nederland, is niet in het bezit van een geldig identiteitsbewijs en heeft zich niet gehouden aan de opgelegde vertrektermijn.

Het vorenstaande is voldoende grond ernstig te vermoeden dat de vreemdeling zich aan zijn uitzetting zal onttrekken.

Gelet op het vorenoverwogene is de rechtbank tevens van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat in casu niet met een lichtere maatregel, bijvoorbeeld een meldingplicht, had kunnen worden volstaan.

Uit de gedingstukken alsmede het verhandelde ter zitting is gebleken dat uitgeprocedeerde Iraanse asielzoekers die goed gedocumenteerd zijn gedwongen kunnen worden uitgezet naar Iran. In het jaar 2002 hebben ongeveer vijftien succesvolle gedwongen verwijderingen naar Iran plaatsgevonden. Omdat ten aanzien van de vreemdeling geen origineel document doch uitsluitend een kopie van een geboorteakte voor handen is, dient de aanvraag voor afgifte van een laissez passer te worden voorgelegd aan de afdeling Coördinatie Terugkeer van de Immigratie- en naturalisatiedienst. De afdeling Coördinatie Terugkeer zal vervolgens op basis van de aanvraag beoordelen of voldoende gegevens aanwezig zijn voor een rechtstreekse presentatie bij de Iraanse autoriteiten of dat voorafgaande bemiddeling door de afdeling noodzakelijk is.

Ten aanzien van de stelling dat uitzetting niet kan plaatsvinden omdat een verzoekschrift bij het Europese Hof voor de rechten van de Mens is ingediend, overweegt de rechtbank dat het bestaan van een dergelijk verzoek op zichzelf de rechtmatigheid van de bewaring niet aantast. De rechtbank acht daarbij van belang dat de vreemdeling in Nederland is uitgeprocedeed. Voorts kan niet worden gesteld dat het verzoek bij het Europese Hof voor de rechten van de Mens als zodanig evident kansrijk moet worden aangemerkt, dat daarom de vreemdeling thans niet zou kunnen worden uitgezet.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat vooralsnog niet gesteld kan worden dat geen reëel zicht op uitzetting bestaat of dat met onvoldoende voortvarendheid aan de uitzetting van de vreemdeling wordt gewerkt.

Ook overigens is de rechtbank van oordeel, gelet op de stukken en het verhandelde ter zitting, dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de bewaring niet in strijd is met de Vw2000 en evenmin bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid ongerechtvaardigd is te achten.

Gelet op het voorgaande moet de vrijheidsontnemende maatregel als bedoeld in artikel 59 van de Vw2000 rechtmatig worden geoordeeld en dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Het namens de vreemdeling ingediende verzoek om schadevergoeding zal worden afgewezen, nu ingevolge artikel 106 van de Vw2000 een dergelijk verzoek slechts kan worden toegewezen indien de rechtbank de opheffing van de bewaring beveelt, dan wel de vrijheidsontneming reeds voor de behandeling van het verzoek om opheffing van de maatregel wordt opgeheven, hetgeen niet het geval is.

Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt als volgt beslist.

III. BESLISSING

De rechtbank,

- verklaart het beroep gericht tegen de bewaring ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus gedaan door mr. I.L. Haverkate als rechter, in tegenwoordigheid van mr. E.A. Vermunt als griffier, en uitgesproken in het openbaar op 4 maart 2003.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, met uitzondering van de beslissing over het verzoek om schadevergoeding, hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt **één week** na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **05 MAART 2003**

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch